

РЕШЕНИЕ

№ 4333

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3570** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2-4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл.121, ал.2 ДОПК.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. М. Ел-Т., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) № С200022-023-0000365/ 04.02.2020 г., издадено от Р. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., мълчаливо потвърдено от Директора на ТД на НАП С.. Моли мълчаливо потвърденото Постановление да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно, алтернативно моли да бъде постановено решение, с което да бъдат отменени част от наложените запори. Твърди се, че искането за налагане на предварителните обезпечителни мерки, респективно и в издаденото въз основа на него постановление били немотивирани и недоказани. Заявява се, че органа по приходите не е представил никакви доказателства и не е посочил конкретни мотиви за това, че в резултат на ревизията ще бъде невъзможно или затруднено събирането на бъдещи задължения. Излагат се аргументи, че доколкото размера на задълженията е „предполагаем“ и с оглед на това, че липсвала законова дефиниция на това понятие, то постановлението трябвало да съдържа фактически и правни основания за издаването му, което не било сторено. Не били посочени никакви конкретни обстоятелства, въз основа на които органът е приел, че е застрашено удовлетворяването на публичния кредитор. Освен това наложената обезпечителна мярка била и несъразмерна, тъй като бил наложен запов върху вземания от трети лица, както и всички налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството в

У. Б. АД, депозити, вложени вещи в трезори, касети, за сумата от 231 561.88 лв. Твърди се, че в случая, налагайки запор върху вземания от трети лица, както и върху банкова сметка на жалбоподателя, публичният изпълнител нарушил основен принцип в административното производство, позовавайки се на съдебна практика. В случая несъмнено била блокирана напълно дейността на дружеството. Претендира разноски. В съдебното заседание жалбоподателят редовно призован се представлява от адв. М. Ел-Т.. Пледира за уважаване на жалбата и отмяната на мълчаливото потвърждение на постановлението. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В срок представя писмени бележки, в които развива аргументи за законосъобразност на атакуваното постановление. В същите се сочи, че както искането за налагане на предварителни обезпечителни мерки, така и издаденото в резултат на това искане постановление са мотивирани и доказани. Заявява се, че дружеството не обслужвало текущите си задължения за данъци и осигурителни вноски, формирайки задължения в особено големи размери – 290 798.93 лв., няма назначени лица на трудови или други договори, не притежава движимо или недвижимо имущество.

Освен това дружеството не представило надлежно обезпечение в пари, безусловна и неотменима банкова гаранция или държавни ценни книжа, които можели да дадат възможност да се отмени оспорения акт. Не били представени доказателства, че с наложените предварителни обезпечителни мерки ще се затрудни сериозно търговската дейност на дружеството, включително че е имало нужда от неотложни плащания във връзка с осъществяваната дейност, както и не е направил искане пред публичния изпълнител по реда на чл.229 ДОПК. Не са били налице основания за отмяна на наложените ПОМ, уредени в чл.197, ал.3 ДОПК.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София- град, III отд., 73 с- в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ №Р- 22220220000006- 039-002/04.02.2020 г. /л.21,22/ на гл. инспектор по приходите, във връзка със възложена на търговско дружество [фирма] ревизия със ЗВР № Р- 22220220000006-020-001/ 03.01.2020 г., с оглед бъдещо затрудняване събирането на публично вземане в предполагаем общ размер на 231 561.88 лв., е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с изх. № С200022-023-0000365/ 04.02.2020 г., издадено от Р. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С. /л.13/. С последното на [фирма] на основание чл.121, ал.1 ДОПК, са наложени следните обезпечителни мерки: запор върху вземане от трето задължено лице Д. Хироу България Е. по Документ с достоверна дата за сумата от 231 561.88 лв.; запор върху вземане от трето задължено лице [фирма] по Документ с достоверна дата за сумата от 231 561.88 лв.; запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в [фирма] за сумата от 231 561.88 лв.

В постановлението са изложени констатации, направени в хода на ревизията, а именно че дружеството не е обслужвало текущите си задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, в резултат на което били формирани просрочени задължения общо в размер на 290 798.93 лв. Посочено е също така, че дружеството няма назначени лица на трудов договор. При извършена проверка било установено, че задълженото лице ползва данъчен кредит от доставчици, deregистрирани по ЗДДС и с неплатени задължения. В наличните регистри на НАП не били установени данни и информация за притежавани от дружеството ДМА, в т.ч. МПС и други, освен банкова сметка. Дружеството не притежавало активи, които да могат да послужат за обезпечаване на бъдещото задължение.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С200022-023-0000365/ 04.02.2020 г. е връчено на дружеството по електронен път на 11.02.2020 г. /л.15 и 16/.

Запорно съобщение изх. № С200022-119-0001412/ 04.02.2020 г. до Д. Хироу България Е. е получено на 05.02.2020 г. /л.18/. Запорно съобщение изх. № С200022-119-0001413/ 04.02.2020 г. до БГ Меню Е. е получено на 05.02.2020 г. /л.17/. Запорно съобщение изх. № С200022-003.0004506/ 04.02.2020 г. до У. Б. АД е получено на 05.02.2020 г. /л.19/. С писмо /л.20/ У. Б. АД уведомява НАП, че сметката в У. Б. АД на [фирма] е блокирана с посочения размер, както и че има наложен предходен запор. Длъжникът няма сключени договори за доверително управление и предоставени банкови касети.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С200022-023-0000365/ 04.02.2020 г., издадено от Р. Н. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., е обжалвано от [фирма] по административен ред /л.9/, на основание и в срока по чл.197, ал.1 от ДОПК, пред компетентния за това горестоящ административен орган– Директорът на ТД на НАП– [населено място], който не се е произнесъл в срок. Разпоредбата на чл. 197, ал.2, изр.2 ДОПК гласи, че непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал.1 се смята за потвърждение на постановлението, което е и предмет на настоящото производство.

По делото са приети като писмени доказателства, приложената административна преписка.

Настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, в законоустановения срок, и от надлежно легитимирана страна.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че постановлението, мълчаливо потвърдено от Директора на ТД на НАП е издадено от компетентен орган. Не се констатира нарушения на процесуалните правила при осъществяване на действията от страна на органите по приходите. В конкретния казус, съвкупната преценка на приобщените по делото доказателства, налага да се приеме, че фактическите констатации, на органите по приходите кореспондират с наличните доказателства по делото, а направените въз основа на тях правни изводи, са съответни на материалния закон, като в пълнота е спазена и целта, която преследва закона с издаването на актове от категорията на процесния. Ето защо доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

Съгласно чл. 121, ал.1 ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния

акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Съгласно чл.197, ал.3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложения съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с ПНПОМ заповест за спиране на банкови сметки. Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК в случая не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1-8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа на влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди ревизионен акт за тях да е издаден като изпълнителен титул. Третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК не може да се приложи, тъй като предварителните обезпечителни мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

При тази правна рамка, разрешаването на административноправния спор по същество, налага да се посочи, че предприемането на мерки за обезпечение по реда на чл.121, ал.1 ДОПК от страна на компетентния за това публичен изпълнител налага да бъде установено проявлението на някое от обстоятелствата, визирани в нормата на чл. 121, ал. 1 и 3 ДОПК, при спазване на общите правила за налагане на обезпечителните мерки. Така в разпоредбата чл. 121, ал.1 от ДОПК е определено това да стане въз основа на мотивирано искане, което обвързва компетентния по чл.121, ал. 1 от ДОПК орган да го разгледа и да се произнесе по него именно при очертаните рамки, както по отношение на субекта, така и относно размера на очакваните публични задължения, като прецени, с оглед на посочените в искането данни, дали е налице необходимост от налагане на предварително обезпечение, тоест налице ли е обезпечителна нужда по смисъла на закона. Обхватът на мотивираното искане, очертава и параметрите на произнасянето на публичния изпълнител с налагане на съответната мярка по чл.121, ал.1 от ДОПК. В рамките на производството по издаване на постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки публичният изпълнител изцяло е обвързан от предполагаемия размер на задълженията, посочен от ръководителя на ревизията. Публичният изпълнител, въз основа на мотивите, изложени в искането от

ревизиращите извършва преценка дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на публични вземания и при съобразяване на условията по чл. 121, ал. 3 от ДОПК същият има правомощието да наложи или не обезпечителните мерки. В процесния случай това изискване е спазено в нужната степен.

На следващо място, актът за налагане на обезпечението не е немотивиран. Достатъчно на този предварителен етап, когато се предприема обезпечаване по реда на чл.121, ал.1 ДОПК е наличието на данни и обстоятелства, сочещи на вероятен, а не доказан извод, че ще бъдат установени такива задължения в съответния предполагаем размер, като едва с РА ще бъде определено вземането на държавата за данъци. В тази насока, и с оглед оплакването на жалбоподателя за липса на мотиви, обусловили преценката на публичния изпълнител относно наличието на предпоставките по чл.121, ал.1 от ДОПК за налагане на обезпечителните мерки, следва да се посочи, че са изложени обстоятелства, че без предприемането на конкретни мерки за обезпечение, ще бъде невъзможно или ще се затрудни значително събирането на публичните задължения на длъжника. В случая са изтъкнати обстоятелства, че ревизираното лице не разполага с имущество и активи, които евентуално биха послужили за погасяване на публични вземания, поради това, че размера на същите е по- малък от размера на предполагаемите задължения, които се очаква да бъдат установени при ревизията на дружеството. В подкрепа на това е и посоченото в писмо на банката, че върху блокираната сметка на [фирма] има наложен предходен запор. Дори и да се приеме, че обстоятелствата, съставляващи фактически основания по смисъла на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК за налагане на обезпечителните мерки, не са посочени в необходимата пълнота в акта на публичния изпълнител, то следва да се има предвид, че същите са посочени в друг документ от административната преписка, а именно в обсъжданото искане на органа по приходите, съставляващо и мотиви за налагане на обезпечителните мерки по смисъла, вложен в разпоредбата на чл.121, ал.1 от ДОПК. При това положение, липсата на пълно изложение на фактическите основания, поради които се предприемат конкретните мерки за обезпечение в постановлението по чл.121, ал.1 от ДОПК, не съставлява съществен порок, опорочаващ акта до степен на неговата незаконосъобразност. В този смисъл е Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975г. ОСГК на ВС, съгласно което мотивите могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, и в друг документ съдържащ се по преписката, както и трайната и безпротиворечива съдебна практика на Върховния административен съд по тези въпроси.

На следващо място, е спазен принципа за съразмерност, пряко произтичащ от разпоредбата на чл.6 АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК. Оплакванията на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни и не се споделят от съда. Съгласно ал.3 на чл.121 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Т.е. наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Преценката, върху кои конкретни активи на дружеството ще се наложи обезпечение се прави по целесъобразност от публичния изпълнител, който е оправомощен да избере тези от тях, които са достатъчни по стойност и са най-ликвидни, с оглед обезпечаване в максимална степен на публичния интерес. Априори, в полза на обществения интерес се допуска дори обезпечение, с което сериозно се възпрепятства дейността на лицето, стига то да не води до нейното спиране. За спиране на дейността по делото не са представени доказателства, а само

се излагат такива твърдения, които са голословни.

Данъчнозадълженото лице /ДЗР/ не се ползва от възможността по чл.197, ал.3 ДОПК да представи достатъчно и ликвидно обезпечение, с което да се замени запорът от съда в настоящото производство.

Предвид изложеното, жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на делото на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу мълчаливо потвърждаване от Директора на ТД на НАП С. на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С200022-023-0000365/ 04.02.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението на основание чл.197, ал.4 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: